

Mennesket, Klimaet & Litteraturen

Temanummer, forår 2022

An abstract painting with a collage-like texture. It features a large, textured blue rock in the foreground. Behind it, there's a figure with a long beard and a red garment, set against a background of warm orange and yellow tones. A green, spiky plant-like structure is on the left. The overall style is expressive and layered.

Slagtryk

Copyright

Forfattere og Slagtryk

Bidragssydere

Anne Katrine Bagai

Clara Lykke Broe

Signe Kierkegaard Cain

Kirsten Nørgaard

Antonius Dalsgaard

Iben Indra Dons

Mikkel Roosevelt Hertz

Leif Achton-Lynegaard

Dorthe Maja Løwe

Anna Møller

Cathrine Marie Nørgaard

Mikkel Vejle

Frida Vikström

Tobias Ole Wolthers

Mathilda Guldberg Printzlau

Marie Le Somptueux

Forsidekunstner

Ella Koppel

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

ISSN

1904-8165

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Anna Livia Lambert

Mau Lindow Tarbensen

Seth Marvin Andersen

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Indholdsfortegnelse

<i>Forord</i>	- - - - -	4
Anne Katrine Bagai		7
Clara Lykke Broe	- - - - -	11
Signe Kierkegaard Cain		16
Kirsten Nørgaard	- - - - -	19
Antonius Dalsgaard		24
Iben Indra Dons	- - - - -	26
Mikkel Roosevelt Hertz		31
Leif Achton-Lynegaard	- - - - -	36
Dorthe Maja Løwe		37
Anna Møller	- - - - -	41
Cathrine Marie Nørgaard		46
Mikkel Vejle	- - - - -	50
Frida Vikström		54
Tobias Ole Wolthers	- - - - -	63
Mathilda Guldberg Printzlau		69
Marie Le Somptueux	- - - - -	73

Mennesket, klimaet & litteraturen

Omkring 1940'erne skrev den østrigske Stefan Zweig det efterhånden bedagede værk *Verden af i går*. I bogens anslag lyder det om zweigs samtid, at "(...) denne alt for tillidsfulde tro på fornuften – på, at den i sidste sekund ville forhindre vanviddet, var i grunden vores eneste forbrydelse. Vi havde ikke læst skriften på væggen med tilstrækkelig frygt (...)" Zweig stod på kanten til det 20. århundrede og kiggede ned i det kaos, som det bragte med sig. Den gamle verden – trygheden, sikkerheden, hjemligheden – lå bag ham, og det var ikke muligt at vende tilbage. Det, som Zweig skriver om, er krig – ikke klima. Alligevel spejles samtidens verdenskrise i hans ord. Vi står også på kanten til en ny tid. Vi har heller ikke læst skriften på væggen. Og hvad tager vi os til? Vi falder tilbage på en tillidsfuld tro – præcis som Zweigs medmennesker gjorde.

'Denne alt for tillidsfulde tro på fornuften' kan være troen på, at der kommer en god teknologisk løsning i morgen, eller dagen efter eller om et år, og at denne løsning kan redde os ud af det rod vi har skabt med et snuptag. Regeringens hockeystavs-model er her det bedste billede. Men hvad hvis det hurtige tech-fix ikke kommer? Og hvor går vi hen med alt det andet, de andre aktører, følelser og ord og kunst, mens vi sørger over det tabte, og forsøger ikke at tabe det sidste?

Måske er de første skridt en søgen efter udviklingen af en ny kollektiv bevidsthed, som tager sine rødder i et sprog, hvis form afspejler et ønske om en naturlig symbiotisk væren i verden; et sprog, som er emanciperet fra den lingvistiske dominans, hvori nogle former for liv er rangeret højere end andre. Måske kan vi lede i litteraturen og se, om vi her kan finde et af mange rum, hvor en sådan ny bevidsthed kan tage form og spire; at forville os i poesien kun for at finde vejen tilbage til en sti, som leder ind i en horisont, hvor livet kan gro.

Det var med det håb, at vi i slutningen af 2021 lukkede op for bidrag til vores temanummer. Vi ville lave et nedslag, vi ville sætte en ramme; sætte den løst nok, til at der var plads til at skrive i mange retninger, ikke gøre temaet til en spændetrøje, men skabe mulighed for at finde et fælles lejde, et fælles fodfæste – ikke forstået som et fælles sted at tale fra, men et fælles sted at tale om. – Og snart lyste en mangfoldighed af litterære tilgange tilbage mod os igennem den prisme, vi havde sat op: Mennesket, klimaet og litteraturen.

Der var en slående forskelligartethed blandt de bidrag, som vi modtog. At læse dem igennem – tekst for tekst – var ligesom at holde en mange-facetteret diamant op foran sig og dreje den, se den blinke tilbage. Vi er enormt taknemmelige for de tekster, som vi har modtaget, og vi vil gerne rette en tak mod dem, der har sendt dem ind.

Antallet af bidrag vi modtog viser, at det – omend brede – emne, er noget, der optager folk. Uanset hvor fokus lå, om det var på naturen eller klimaet eller løsningerne eller de frustrerende langsomme løsninger, har vi fået tekster med stor indlevelse. Særligt tekster om naturen, menneskets naturlige habitat, er ofte skrevet med stor længsel. Måske fordi de er skrevet indenfor, måske fordi de er skrevet efter en lang dag på et arbejde, som med sit klassiske kontorfællesskabskantethed ikke har særlig meget med menneskets naturlige ageren at gøre. Derfor går de sanselige beskrivelser af naturen igen, tror jeg, fordi vi nyder at læse om en hånd, der køres gennem lange strå, og at dagdrømme os selv ind i den situation.

Andre bidrag har afbildet en dystopisk fremtid, hvor læseren kan sanse brudstykkerne af en forandret verden. De verdener, vi bliver præsenteret for i teksterne, er karakteriseret ved et fravær af liv – og især fraværet af fugle optræder som et centralt symbol på tabet af frihed. Vandet, hvad enten det optræder i overflod i en verden, der drukner eller som fraværende i en verden, der lider af tørke, er endnu et essentielt element i

teksterne, som giver læseren mulighed for at træde ind i en verden, som på én gang virker fjern men samtidig nærværende.

Der er altså helt af sig selv opstået nogle udtryksformer, tankerækker og symboler, som går igen igennem udgivelsen. Organiseringen af bidragene er dog som vanligt gjort alfabetisk – vi har bevidst valgt ikke at gruppere teksterne efter tematiske eller formmæssige forbindelser. Hvert bidrag indgår selvfølgelig i en form for forbindelse med, og bliver påvirket af, de andre bidrag, men det står læseren frit for at overveje betydningen af disse forbindelser, og hvad sammenfald i form, tone og indhold fortæller om, hvordan skrivende på netop dette tidspunkt i historien opfatter menneskeartens indfatning i naturen og påvirkning af klimaet.

Endnu en gang tak til alle, der har bidraget til udgivelsen, og tak til alle, der læser med.

Kh. fra Slagtryks redaktion,
Livia, Olivia, Seth og Mau

Tag jeres

tag jeres mælkehoveder
put resterne i gryden
tag et lille øje i døren
en fedtet vinge i fadet

hvem kan I holde ud
hinanden hinanden
rygtet som en sejlivet kvalme
rygtet som en kjole i rødt

tag kindtændernes mørke huller
og fyld dem med vand
en mund som en sluse
et suk som et sug

tag mig iklæd
mig silke iklæd
mig ler
flyt mig ind i de rigtige rum
hva fanden sku det hjælpe?

tag jeres hænder
se godt på dem
fortæl dem:
de skal blive hvor de er
tag rummet som gidsel
del det i to

den lige linje mellem den ufrivillige
hånd på hånd på hånd på
hals på strube på hånd

på liv på hånd på lig
knas knoglen mod fortænderne
lad fedtet råde

tror I virkelig det handler om
tilgængelighed
om selvforsvar
om silke og taft

når og hvis
og hvis ikke
hånden trækkes
tilbage som
hidsigt tidevand
når og hvis og hvis ikke
vi siger nej
hvad så
tror I
det handler om ære
hvorledes er I forpligtede til andet
end at slippe

tag jeres guldgråd
tag jeres sølvgråd
tag jeres bronze

tag jeres regning
betal den

De sidste

De sidste par år har været
har været eller ikke været
en plet på en dug en lunge
på en jord
se alting brede sig
som foroverbøjede diagrammer
se skidtet vokse gullige alger
forårets vilje
som et barn der selv
finder vej
hvor kejsersnittet
hvor horisonten
skæres med sløv kniv
se det værelse hvor
viet er det vi
der slukker lyset
hvor viet er det vi
der lægger os til ro
hvor viet er det vi
der hvisker os
på plads i fugten
se herskerens enetale
tryk på den tykke grønne knap
se slægtnings manierede kontur
gløde fra firkanten i hjørnet
se teknologien
magtens arkitektur
hold ansigterne underdanige
hold arbejdet i sorg
hold arbejdet
svirpende hvislende som en

myggeketcher
smil med lack
drik en øl
fra kanten af vinduet
mens vandet slubrer mellem stenene
mens vandet sliber kysten ned som sandpapir
mens vi tjener flere penge end vi taber
risiker intet og tab alt
se de kendte dyste
deres lilla kroppe
fra forkromede udspring
mens den våde jord får rødderne til at slippe grebet
mens træet vælter
ned i slugten som et kælkende barn
er vi i verden
er vi stadig i verden
herfra

der er altid en risiko for oversvømmelse, vi bygger diger omkring vores sind, fordi vi ikke kan overskue konsekvenserne, vi sikrer vores kyster for ikke at mærke konsekvenserne, vi bygger mure omkring vores kontinent for ikke at tage konsekvenserne. der er altid en risiko for oversvømmelse, isen smelter, mens vi drukner os i overflod, håber væksten og teknologien holder os oven vande. der er altid en risiko for oversvømmelse, vi er alle kroppe af vand, alt levende består primært af vand, vandet burde bringe os tættere på hinanden, vi er alle i dette sammen, alt har vandet til fælles, vandet bliver et middel til magt og privilegier, et koloniseringsprojekt, den, der ejer havet og vandet, tager retten og muligheden for at bestå, selvom vi ved at være af vand, alle burde eje os selv, der er altid en risiko for oversvømmelse.

jeg er i symbiose med mine hormonplastre, som træerne er i symbiose med svampene, de kan ikke eksistere uden hinanden. ligesom træerne ikke bare er træer, men hænger uløseligt sammen med svampenes mykorrhiza, ligesom jeg ikke bare er en afgrænset krop, men hænger uløseligt sammen med plastrene på min hofte, som hjælper mig med at hele mit kropslige sår, der altid har været. ligesom træerne, planterne og svampene udgør en skov, lige sådan tænker jeg på den skov, der burde omgive mig og skyde op af jorden, hvordan jeg burde have slået rødder med dem, hvordan de bliver fældet, skovens udtynding, fordi vi bliver set som overflødige, hvordan vi ikke får mulighed for at skabe en ny økologisk tanke, et nyt økosystem, hvori vi kan ånde og være så (u)naturlige, som vi ønsker.

En projektor spredte en cirkel op på en grå betonvæg. Den var grøn, set fra siden lignede den noget, der tidligere havde været. Sådan stod der flere projektorer langs alléen. De menneskelignende skikkelser betragtede dem, som var de bekendte. En mumlen iblandt dem. For enden af betonalléen stod fire projektorer, som de fire verdenshjørner vendte de sig mod hinanden, i midten knejsede noget grønt som en kegle, beskuerne vandrede omkring den. Flere rakte hænderne mod den, som om de ville kende den bedre, hvis de rørte den, men deres hænder faldt igennem. Hvorfra stammede denne lyst til at røre? Hvordan kende det, der ikke længere var? Følelsen af slægt, noget genkendeligt, som et déjà vu. Projektorerne skabte skygger, der udvandrede.

I et prismeformet blomsterbed stak hundredvis af stilke op af jorden, der flød ud i alskens former af blade, hjerteformede, tungeformede, rektangulære og runde, alle med et unikt mønster, mange forskellige kronblade iblandt dem. Røde, gule og blå, men farverne changede i vinden og i sollyset. Fra en vinkel havde de én farve, fra en anden vinkel en anden farve. Bladene kunne tilsyneladende påtage sig alle farver på spektret. Kronbladene bevægede sig stift i den lette brise, så farverne blandede sig sammen til en momentan regnbue. Der hang morgendug som sølvdråber på bladene, som solen var i gang med at smelte om til fugt i atmosfæren.

Solen og vinden tiltog, jeg slog mit solfilter til. Nogle af de tilstedeværende gik langs blomsterbedet med samme stive bevægelser som de blå og orange sommerfugle, der fløj rundt fra bed til bed. Nogle menneskelignende omrids nærmede sig planterne, men ingen rørte dem, nogle af dem lagde sig i det grønne tæppe på jorden mellem bedene, som der stod strå ovenpå, de var nærmest gennemsigtige og indhyllede dem, der lagde sig.

Jeg spurgte en medarbejder i hvid kittel, en robotteknolog, om meningen med den drivhusagtige kuppel. Hen svarede, at det opretholdt en illusion om, at alt var, som det altid havde været, hen sagde også, at planterne ikke kunne klare de høje temperaturer, som glasset omkring dem forårsagede, at de derfor var nødt til at bruge et airconditionanlæg til nedkøling.

Da bierne blev sat løs, summede det elektrisk, og de satte sig på blomsterne i bedene. Det klingede metallisk, da de landede. De undersøgte planterne, som de sad på, indtil deres brod foldede sig ud som en pegepind. Et rødt lys udskød fra enden af broddene, der kørte hen over mønstrene på bladene. Sådan fortsatte det noget tid med en summen som fra en uklar forbindelse, indtil bierne var tilbage i deres kuber.

Jeg fandt en anden medarbejder, der var klædt som medarbejderen, jeg før havde snakket med. Det var dem, der havde sat bierne løs, fortalte de mig, da jeg spurgte dem om bierne. Mens vi snakkede, satte de atter bierne løs. De forklarede mig om processerne i bikuben, om hvordan biernes scanner forvaltede de unikke koder på bladene, om replikationen af planter. Bierne vendte atter tilbage til deres kuber, klar til at uploade deres data.

Snekysten

før
men det er meget længe siden nu
frøs bæltet
et dæksel af is kapslede vandet inde
lukkede sig om stævnen på skibe
Fyn og Sjælland blev landfaste
selv på Øresund kunne man gå
det var naturens
ikke regeringens
nedlukning

nu
får vi narresne, narreis
snydes igen og igen
for det hvide låg
kun ynkelige
lysende klatter
bryder mørket
og vaskerne
og kælkebakken
og englene
er bare minder

snart vil vi længes efter sneen
som vi plejede at længes efter solen
varmen bliver ulidelig
og vi flygter
ikke til Costa del Sol
nej
til Costa de la Nieve
Snekysten

vi rejser længere nordpå
hvor man
lidt endnu
kan høre vinterens stemme
hvor kulden
lidt endnu
låser vandet i dets mest ekstreme form
snesavnet
bliver Grønlands helt store chance

vi siger
der findes hundredvis af ord for sne
på grønlandsk
men det passer ikke
og heller ikke på dansk
eller på andre sprog
og snart
forsvinder ordene
tøsne
snestorm
vi siger ikke længere
snefnug
pulversne
til sidst har vi kun det ene ord for sne:
længsel

større lufthavne
er allerede på vej
i Nuuk
i Ilulissat
i Qaqortoq

med plads til større fly
med plads til mere snelængsel
mod enhver forstand
flyver vi
vi vil
have det hvidt
have det koldt
have all inclusive på Snekysten
all inclusive renhed
all inclusive stilhed
der er ingenting i verden så stille som sne
snart
kan vi ikke længere
dæmpe verden

Urd

Urd er en storm
på Sankt Stefans dag

navngiv dagene
navngiv stormene

navngiv stjernerne
navngiv kometerne
navngiv stormene
for at holde styr
på dem
navngiv vandet
tågen, de væltede
træer og regnen
navngiv digerne
navngiv togenes
køreledninger
navngiv granaterne
blotlagt af Urd
navngiv vandstanden
nær Risøs atomaffald
navngiv vindstødene
navngiv den tang
der skyller over vejen
navngiv rødderne
der vaskes ud i sand
navngiv
for at holde styr
navngiv regnen
der sejler

gennem dalen
og folder sig ud
for øjnene af os
navngiv stormen
i et glas vand
navngiv alt det
vi slikker i os
navngiv den sump
der er tvivlen
navngiv dråberne
der er i os
navngiv saltvandet
der er i os
navngiv juicebrikken
der selv ta'r sit sugerør
med over havet
navngiv
for at holde styr
navngiv vandet
der forsigtig spørger
om vi vil ha' is i
navngiv vandet
der forsigtigt spørger
hvor det skal lægge
børnene
fra sig
navngiv vandet
i Urds brønd
navngiv de porøse
sten der græder
i vores sted
navngiv vores

stivnede ansigter
sorgen
vi samler i vaser
navngiv stenen
navngiv hånden
navngiv støvet
om barnets mund
navngiv børnene
der er svøbt i stanniol
navngiv børnene
når de stiger
som sølvkometer op
på den bobleplast
der er havet
navngiv
 det sted
i børnenes
øjne, hvor
bekymringsfisk står
og sitrer
over sandet

(til minde)

#

blomstrende hvidtjørn :: i sparsomme læhegn :: et naturligt look

renser min hårbørste :: ved vinduet :: musvittens rede

rapsmarkens farve :: overalt på instagram :: helikoptergul

sommerfuglen gul :: i årets modefarve :: heldige asen

morgen ved søen :: dugdråber i hvide fjer :: perlende uro

gummistøvler :: sidste års tørre løv :: sovende hugorm

langs skinnerne :: vilde asparges :: tomme patroner

morgenlys :: over en mercedes :: kattepotespor

#

flimrende asfalt :: hård opbremsning :: musvågens skygge

et sjældent havbad :: mild østenvind :: tørrer kussen

sand i sprækker :: under kosten :: sommerfuglevinge

spurve på et tegltag :: nat uden måne :: sløruglen hvæser

oliventræet :: forstørret i månelys :: lille blå ugle

biædere :: flokkes i et dødt træ :: mit elfenbenstårn

hedeølge :: et tyrkisblåt æg :: knust på fliserne

#

det gamle hus :: forladte svalereder :: sovende fluer

et tomt bassin :: under fedtede blade :: digte på vippen

firhjulstræk :: vildsvinejagten starter :: bag det lille kapel

barnet klatrer :: en sprække i klippen :: fanger en kastanje

rødhalsen kvidrer :: de sorte oliven :: tidligt modne

aftentræthed :: oliven gemt i tøjet :: blåsorte ord

uventet sne :: fra træ til træ :: forvirrede fugle

#

kølig morgen :: lyserøde lammeskyer :: kun et enkelt fly

iskold tåge :: italiensk kaffebar :: en ganske særlig duft

et køligt bolsje :: sprækker som is :: i min mund

i morgenkulden :: foldede sommerfugle :: barnets fødder

sne som porcelæn :: varmen mærkes :: gennem koppens væg

skodderne knirker :: på deres hængsler :: mine kolde hænder

isnende kulde :: mod mit bryst :: hans lynlås

vi sover i ske :: for hvert snefnug :: en større stilhed

ved udfletningen :: en snehvid madonna :: rim i svingene

Feltnoter (uddrag)

Der er landet noget i mosen der ikke vil forstås,
et træ folder sin stamme ud over vandet som en ufærdig bro
en stær letter over mit hoved.

Sidde og se ned hvor stammen spaltes;
vandpest, bølgende fangarme der kærtegner vandspejlet

*

Dis over vandet i den tidlige morgen
visker højhusene ud i den grå himmel
luften klistrer i brystet

*

Rummet er fugtigt og tungt af feber, dit hår klistrer til hovedpuden.
Hvornår har jeg sidst skiftet sengetøjet, sengen har taget form af kroppen
der bruger den. Sygdommen bølger i dagene; dage hvor jeg kan trække
dig rundt i rummene, lægge dig i sneen
dage hvor jeg må presse vand i dig med en våd klud

*

Piletræet, det har strakt sine lange fingre så de yderste blades spidser
strejfer vandoverfladen. Jeg bøjer mig foran rødderne, en geleagtig masse
vævet ind i lommer i jorden. Jeg graver hånden ned og løfter det op,
det er koldt og dirrer i takt med håndens rystelser. Jeg klemmer det ud
mellem fingrene og tørrer hånden i barken, efterlader slimede spor.

*

Nattens rolige dryppelyde
en sød og hellig væske
fra din mund og dine øjne
mønstre langs ribbenene,
hertet buler som en parasit i brystvæggen

★

Hver morgen ved mosen,
jeg er begyndt at læne mig dybt ind i det jeg ikke kan forstå,
drikke mosevandet som altervin.

Huden der strammes og bliver nubret,
som vandet trækker grumsede spor over de nøgne knæ.

★

Tiden er perlemorsagtig, langsomt aflejret
glimtende hinde der udruger kapslen
varmen der udveksles med omgivelserne
små bølger i mine fingernegle

★

Jeg fører håndfladerne langs murene
en dunken inden i betonen som et bankende hjerte

★

Du kommer gående mod mig, ned ad bakken med kviste i hænderne,
dine forpuppede bevægelser. Du har et hvidt tæppe om skuldrene, det
svajer i vinden. Vi tænder et bål i sneen.

Et øjeblik er alt lige virkeligt, jeg løfter hånden mod dit ansigt

Verden tipper og vælter
over i et gevaldigt
loppemarked med vandmasser
der blander boderne
sammen til tingene kun kan vurderes
på en parameter: Kan de flyde?
Kan vi? Hvad skal vi vælge?
Har farven betydning for
overlevelseschancerne?
Hvor let kan vi
kasseres?

Paradis brænder
eksploderer med træer der
styrter og blokerer
bilerne brænder
udbrænder i
paradis på en
lidt for varm dag
i klodens historie hvor det
ikke var spørgsmålet om hvem
der tog den første bid af æblet
men om hvem der
bliver den sidste,
Adam?

Det værste ved labyrinter er ikke
at jeg ikke kan finde vejen ud men
at jeg ikke husker hvordan
jeg kom derind

at der altid sniger sig en lille t-shirt med hjem

at for hver andet skridt du tager
suges du ind i et sort hul
i universet

du smyger dig hjemmevant rundt
mellem ophobninger
cd'er nips og den slags
alle vil af med

vildtvoksende viskosedrømme i en kvælning af den smukkeste vævning

opmærksomheden letkøbt som en hund i evig løbetid

Behovene skal mødes
på markedet og min søde tand skriger:
Mere! Mere velfærd! Huller i alle tænder, ingen skal forfordeles!

De frie markeds kræfter hiver i min ene
arm, mens ungerne af alle kræfter
haler i den anden. Hvem der vinder
afhænger af dagsformen.
Det er aldrig mig.

Mere vil have mere
mavedeller må vedligeholdes
mere motorvej mere arbejde
jeg vil ejes af min indbakke den skal omslutte mig med hud og hår
som en livmoder uden plukkeveer

Produktionen øges
vi skal elske det arbejde som vor næste
eneste
ene
arbejde

Tåreproduktionen
Sædproduktionen
Mælkeproduktionen

Skriget er en præcis elastik

Kropsligheden er slående selv
slående kroppe har behov for at die
behovene skal mødes

på marken

Kalvene er et biprodukt

Børnene er et biprodukt

Det er modermælken der finansierer
savnet og kartoner har praktiske dimensioner
lækker ikke i utide
men yvere lyver ikke: Vi mangler svuppet

behovene vil blive mødt
på markedet
eller pengene tilbage
da brysterne var tørslagte var det
øjnene der begyndte at
flyde over

Kalvene er et biprodukt

Børnene er et biprodukt

Godt vi har cool kids! proklamerer kommuner
godt vi har mindfulness! synger psykiatrien
vi skal bære fraværet som en fane for frihed
frihed til svimmelhed, hovedpine, føleforstyrrelser
søvnløshed og sygemelding

Produktionsenheden er blotlagt
på busser blade og bænke
Skil kalvene fra køerne skum fedtet af fløden
sagde Gud på den forbandede første
dag i samfundets
historie

behovene vil mødes
før eller siden
ellers er der altid skilsmissestatistikkerne
at undskylde sig med

behovene skal mødes på midten
hvor delebørn kræver forskelsbehandling tilbage
velfærd er ret til behandlingskrævende lidelser og selvmedicinering
enhvers ret til ensomhed og udstilling af fællesskaber kun for de faste i
kødet troen på
kærlighedslivet er uddøende religion for vi vil
kun elskes tilbage, aldrig frem

at udvidelsen bare fortsætter
de mentale strækmærker strækker sig gennem årtier
maven, veerne: det mindste
mellemkødet det mindste brysterne det mindste
hvad er ti centimeter op imod ti års udvidelse
blot en øvelse i overskridelse, bindevævet: en desperat
bristning i meningsdannelsen en
sprække der bliver ved
og ved
med at vokse
som væksten
kræver det
af os

1

16. maj modtager vi den årlige boringskontrol
fra Skrydstrup Vandværk
Bygmarksvej 15, 6500 Vojens
grundvandsprøven
viser høje koncentrationer
af Seosylikat-2-phiol
sylikatet tilsættes kølervæske i flyindustrien
og er ikke før påvist
i en dansk grundvandsprøve
stoffet mistænkes
at være kræftfremkaldende
samt have mutagene egenskaber
for insekter og pattedyr
en opfølgende boring
er allerede foretaget og vil ligge klar
om 40 til 60 timer
på grund af det lave grundvandsspejl
vurderer vi en akut risiko
for opsvivning i området
samt mulig kontamination
af Haderslev fjord og indsøen Hindemøse
det er vores klare vurdering
at der må screenes for sylikatet
i alle vandboreprøver syd for Kongeåen
pr. lov om indberetningspligt (BEK nr. 1376)
pålægger vi miljøministeriet
at forelægge denne rapport for ministeren
og anmoder desuden om øjeblikkelig standsning
af alle overflade- og
grundvandspumper i vojensområdet

2

flodvandet er grumset
vi ved hvor banken er
bruger hænderne til at se
hvad der er sten hvad der er østers
med en kort skarp kniv
løsner vi en østers
lægger den i nettet
løsner en til
placerer fødderne
på den mudrede bund
bøjer knæene og trykker til
rolige er vi
tager enkelte tag
lukker øjnene
den vibrerende skrue
fra en båd vi
ved ikke om vi findes
et lille stykke endnu
må vi være rolige
længere oppe varmere
først om hovedet så
ned over kroppen hvidt
på øjenlågene bruset om ørerne

vi orienterer os
svømmer hurtigt ind for ikke at blive ført af strømmen
lægger de to østers i spanden

så går vi ud i floden igen

om aftenen drikker vi cola og piller rejer

med børnene på skødet
i fjernsynet har en videnskabsmand
groet perler i et laboratorium
han fortæller at perlerne er perfekte
vi ler og ser på hinanden
ingen perle kan være perfekt
vi går til ro
insekterne flimrer om lampen
et stykke tid efter brænder lampen i vores øje
længere oppe ad floden er de stoppet
nu ligger perlerne i mørket
og vokser
det er slut siger de
de har investeret i en motorbåd
og vil vise turisterne aberne
der kravler ud på grenene over floden

vi får besøg af en journalist fra Cebu
vi er ikke modige svarer vi hende
dette er hvad vi gør
nogle af os rejser til byen
men kommer ikke tilbage
nogle gange
kommer vi aldrig op
strømmen tager os og drukner os
eller vi bliver viklet ind
i et gammelt fiskenet
der pludselig kommer ud af mørket

vi ser de andre pege ned i vandet
mens de fortæller turisterne
at floden er tiden

der strømmer forbi
det passer ikke
floden er den samme
de samme fisk
i sølvglitrende stimer
de samme mikroskopiske sandskorn
der suges ind
mellem skalklapperne og vokser til perler
når vi løsner en østers
dør den
når alle er rejst
dør vi
vi finder sjældent en perle
vi er spændte hver gang vi trykker knivsbladet ind
mellem de to skaller og drejer

3

vi sidder og venter på buddet fra Volt
vandet løber ned over bjergskrånningen
river jord og planter med sig
nede i dalen
kravler landsbyboerne op på taget
af farmerens nybyggede svinestald
lugten af lort og frisk mudder
nogle små aber
svømmer rundt i vandet
på en af aberne
klynger en unge sig fast
regnen slår
på vandet og bliktaget
i strømmen:
palmeblade med gule kanter
en gyngende rød plasticstol

dalen snævrer ind længere nede
vandmasserne
skubbes sammen
fanger en sort firhjulstrækker
passagerne
flygter ud af bilen
vandet bruser om deres lår
mens de kæmper sig ind mod land

Skal – skal ikke?

Dit valg

en dødssyg spiral for enhver pris

Hvad gemmer sig
bag de søde ord

Helligånden sælger ud

OG EFTER KAMPEN

Vi favner ENDNU SMUKKERE

Natur

Humanistiske

Fremtidsdrømme

Pas nu på

med den momentane lykke og accepten

To sommerfugle holder verden
i ligevægt for dig

Bevar det endnu uskadede

Uden

Gift

HVEM

får liv af

maddiker

Undskyld mig

Livet er ikke

på Minus

HØJT TIL LOFTET

succesrate

Naturen har skænket os drømmen

Vores verden er endnu ikke sunket i grus.

Fantasiens kender ingen grænser:

ET STIGENDE PROBLEM

denne passive grundholdning, der drives til en yderste konsekvens

DAGLIGDAGEN

Leif Achton-Lynegaard

efterår

vind høster farver
et flettet bed af drømme
indvævet i rust

purpur dødstrompet
løvskovbunds blistertunge
rød fluesvamps prik

bjørnekloens gift
frugtnedfaldne kastanjer
alt bliver til muld

vinter

februar værker
gren står med istapper på
frakturer i krop

solsort nedkøles
overrevne ru brystben
katatonisk puls

mørketid flyger
i tyndhudet snekittel
rødkælk sætter spor

forår

ungfugle unge
fostrer brændende vellyd
lysere timer

smørgule krokus
tyktflydende siruplag
synligt bunddække

fugleæg knuses
blandt følfod og løvetand
porøse skaller

sommer

sorte brombærkrat
benets hudafskrabninger
saft fra bær løber

modne solbærkys
julivarmt billedtæppe
bydende lyshav

træet bærer frugt
larve snylter på blomme
lilla sukkerdrys

Simulation

Efterår.

Birketræerne står i en cirkel. Et par af dem hælder, som om de er vokset skævt i den sandede jord, og selvom de rasler med de gule rudere, kan man ikke mærke vinden.

Daniel er ved at snuble over nogle trærødder og hopper bare lidt på gåbåndet. Efterårets lyde er dybere, mere fugtige, end forårets. Daisy har gjort sig umage, har endda skruet op for et ekko, der ikke burde eksistere. Farvemætningen er høj, og bøgetræerne lyser som fakler i blodig orangegul. Inde i den mørkere fyrreskov ligger nedfaldne grene efter en storm.

Daniel bukker sig ned efter en kroget pind. Herinde i skovbunden er svampene skudt op, og når Daniel roder med sin støvle, dukker en Karl Johan eller et par kantareller frem mellem bladene. Pinden svirper gennem luften og rammer en stor svamp som en golfbold, så den tykke pude flyver af stokken og svæver et par meter.

Daniel følger stien, der bugter sig stejlt ned ad bakken for så at flade ud mod et græsområde midt i skoven. Her er bålplads op mod et nøddehegn, hvor egerne er sat til at pile frem og tilbage når nogen nærmer sig, og i den ene ende står et brombærkrat. Om sommeren er det tungt af matsorte bær, og selvom krattet er uden torne, har Daniel ikke plukket af det. Nu er krattet nøgent, og et indviklet spindelvæv lyser af vandperler.

Daisy har forsøgt at lade det lyse, selv hvis solen ikke rammer det, og resultatet er enestående; som et halssmykke med rundslebne diamanter. Men lægger han mærke til det?

Også på bålpladsen ligger fugten som et let tæppe. En cirkel af træstubbe

indrammer de forkullede grene, og på en bjælke ligger et tændstål. I begyndelsen lavede han bål, også om natten, hvor skovens lyde voksede. Træet spruttede og kogte, selvom det havde set tørt ud, men flammerne var hvide og knaldorange, og gnisterne sprang, som de skulle. Han kunne stå i timevis og stirre derind. Daisy iagttog ham. Hans brede isbjørneansigt.

Vinter.

Landskabet lyser. Her og der stritter gråsorte grene frem fra en busk; totter af dødt græs gennem den hvide dyne. Dyrene er nemme at se i det sort-hvide landskab. Nede ved æbleplantagen drøner et par rødbrune egern rundt på jorden og forsvinder så op i kronen, da Daniel går forbi med lange skridt. De har sovet flere dage i træ, mens sneen har fyget, men nu har den lagt sig, og de er ude for at snuse sig frem til det forråd, der er gemt væk i sikre lommer: nødder, bog, agern og svampe.

Daniel har lyst camouflagetøj på med sandede og grågrønne aftegninger, og han har klikket en nyere Remington-riffel frem. Det er en kaliber .223. Han kunne have valgt en større, men i simulationen er rekylen ikke et problem. Luften derude ville være kold, klar og stikke i huden, og Daniel ville kunne se sin ånde som spøgelsesskyer foran ansigtet. Herinde nøjes Daisy med at justere på hvidbalancen. Fjorden og skovens omkringliggende marker henlægger hun i et slør, der forhåbentlig vil lade andre ting træde i fokus. Hvem ved. Han er aldrig gået længere end til skovens kanter.

Daniel spotter de tegn, der vokser frem på jorden, når han går. Der er et sæt lunger i sneen. Det er rådyrets spor, og de fører fra birkelunden op

ad vekslet til sletten. Daniel øger farten og får dasket til en gren på vejen. Den smider sneen som en vifte mod jorden.

Oppe på sletten er sneen urørt. Vandet er et stålgråt massiv på den anden side af bakken, og et par mågeskrig kan høres et sted dernedefra. I den anden retning, ned gennem æbleplantagen og til birketræerne, hvor kvistene hænger som lange tjavser, er der hyppige spor ad dyrevekslet. Men der er åbent og intet krat, hvor dyret kunne gemme sig. Daniel drejer ind i skoven og følger stierne ned mod vandet. Så har råen tid til at vende tilbage til sletten.

Bag ham er solen ved at stå op. Skyerne får de første stråler til at ligne magma på vej gennem et blåhvidt vattæppe, og længere oppe på himlen er skyerne lagdelt som et oprørt hav; stivnet med hævet bølge.

Daniel går med tunge dumpe skridt. Et sted lyder nogle spurve som en advarsel, der er noget, der knaser. Han spejder mod åen som for at finde sommerens græssende køer og går så langs kysten og op ad en stejl sti. Derfra tilbage mod skoven.

Indimellem, når han kommer til en lysning, bruger han zoomfunktionen som kikkert. De sidste giftige svampe titter frem som røde pletter i landskabet. Inde i selve skoven er sneen ikke så udtalt, der er mørkere og mere øde. Daniel går langsomt, opmærksomt, og ser efter dybe spor i det bløde pudder.

På en af stierne er der pludselig en lille klynge af de spidse hjorteekskremitter, som ikke var der på vej ned mod vandet. Daniel følger dem, ser flere og flere spor, og nu er den der. Lige der på sletten, hvor han altid ser efter den, og hvor de først fik øjenkontakt. Med hovedet bøjet.

Dyret graver i sneen med den ene klov, går lidt videre mod fyrretræerne

og så tilbage. Egernet har været forbi og finde sine agern frem. Snuden nede i sneen. Kloven, der graver. Dyret vender det pjuskede spejl mod ham.

Daniel sætter sig roligt ned i lysningen. Han er i dække af et træ og nogle buske, og der er ingen vind. Der er intet stativ til riflen, så han lægger sig ned på gåbåndet og støtter på jorden med bøjede albuer.

Han rækker op mod høretelefonerne og trykker på mute-knappen, afsikrer riflen og sigter.

Skuddet rammer dårligt. Det er ikke til at sige, om det er, fordi dyret bevæger sig en smule i sidste øjeblik, vender et øre og lytter, før kuglen træffer, eller om det er Daniel selv, der ryster på hånden. Om han skyder for tidligt.

Skuddet går i langt oppe, gennem halsen, og dyret springer op og hopper omkring og falder så ned og ligger i sneen på sletten. Daniel løber op ad bakken mod plateauet, hvor råen ligger, og han sagtner først farten, da han er kommet helt tæt på.

Dyret ligger og gisper. Benene er foldet ind under det, hovedet hviler med en slap hals i sneen. Pelsen er lys gråbrun, ørene hvide i deres indre, den ville føles blød og varm, hvis han var ude i virkeligheden.

Hvis han var ude i virkeligheden, skulle dyret stikkes og henbløde, så kødet ikke ville blive dårligt på hjemturen. Det er ikke vigtigt nu. Men dyret lider.

Daniel knæler oppe ved dets hoved, hvor de opspilede sorte øjne kigger bagud mod ham, skræmt, forvirret. Det er de samme øjne, der altid har

stirret på ham. Sorte blanke lavasten.

Daniel lægger den ene controller fra sig, gåbåndet er standset, og han klikker en kniv frem med det andet håndtag.

Daniel stikker dybt ind i halsen, snitter nedover mod sneen, så blodet begynder at fosse ud. Han sidder først stille og iagttager, men så er det, som om dyret bevæger sig. At det ikke er dødt. Daniel løfter hånden. Stikker igen. Og en gang til.

Hans hånd kører som et stempel, men dyret vil ikke dø, det føles hårdt og stift, når hans knoer strejfer den blodige pels, derpå vådt, dryppende, mens kniven hakker i hans hånd og forsvinder.

Korn

Telefonen ringer.

nogle gange spiser jeg ikke

Hun hoster, lægger på og drikker et glas vand. Hun kommer til at tænke på flamingoer. Hun har set dem i tv engang. Der var millioner samlet på ét sted. Flamingoerne tørster. De nyfødte løber i flok for at finde vand. De overhaler de voksne, men de svageste kan ikke følge med. Deres ben er tunge af indtørret salt.

Flamingoens hoved i det gyldne snit. Den åbner munden som i et smil, falder om i en udånding.

deprimerende tv

Manden, der trykker på den røde knap, har opgivet livet. Han holder sin krop i live, så kornet ikke dør. Hvis han kunne, ville han gøde jorden med alle de tårer, han græd, da han sagde farvel til håbet. Hun sad for hans fødder og samlede hans gråd i et lille træskrin. Det har hun gemt inderst i klædeskabet som en nødration. På det seneste er deres soveværelse begyndt at lugte af mug.

Sveden er blevet en permanent del af hende. Hun trækker et hårstrå ud af munden. Det smager salt. Det er længe siden, hun har haft en frisure med volumen. Alt klistrer til kraniet, og hun har for længst opgivet makeup. Manden kalder fra marken. Hun må være sent på den.

I byen er de bekymrede, så hun kommer der ikke mere. Frygten rammer hende alligevel, når hun går rundt mellem markens sidste hvedestrå. Hendes hud er tør og ru. Hun ser ældre ud, end hun er. Engang havde de haft en drøm om at rejse til Europa. Det år havde hvedehøsten slået alle rekorder. Rygterne gik på, at regnen ikke havde flere kræfter efter det. Året efter slog hun *tørke* op i ordbogen.

i dag er det børnenes tur til at spise

På et tidspunkt begyndte hun at tænke på sig selv som et kornstrå. Måske er det derfor, hun næsten aldrig smiler længere. Hun har været tørstig, siden jorden begyndte at sprække. Hvis hun står stille for længe, fortsætter revnerne op gennem hendes fødder, videre op ad skinnebenet, gennem knæene og borer sig til sidst ind i hofterne.

din krop er et kraterlandskab

Hendes mand ser uhyggelig levende ud, når han hvisker til hendes skød. Nu er hun begyndt at halte.

Telefonen ringer igen. Korn er stille eksistenser, der indretter sig omstændighederne uden brok. Hun efterlader telefonen på køkkenbordet og går udenfor. Hendes datter vinker fra marken.

hvordan tjener vi penge nu, mor

Naboerne har lige solgt deres teenagedatter til en fremmed mand. Kornet døde i foråret, og nu får naboparrets børnebørn en ung mor.

vil du bruge min krop

eller er den for vissen

Engang skrev hun et brev om hveden. Hun afleverede det på posthuset uden at have bestemt sig for en modtager. Hun kan alligevel kun bruge et mirakel.

Der havde været en anden stemme i telefonen.

din historie er vigtig

fortæl mig om hveden

Hun finder løgne værre end manglen på vand. Som om der findes mennesker andre steder end her, der stadig kan le, der stadig er magtfulde nok til at kunne få korn til at gro. Og det er ikke kun kornene. Hun husker svagt at klatre i træer med dybgrønne blade som barn, dem mellem landsbyerne. Nu står de som skeletter i skumringstiden, og når det blæser, indtager lugten af forkullet hud deres liv.

skal skeletterne leve, når vi dør

Nogle gange ser hun sig selv ligge på ryggen omgivet af græs, der er grønnere, end hvad der efterhånden er muligt. I skolen lærte hun, at steder som dét findes på kloden, men nu ved hun, at det er løgn. Alligevel forestiller hun sig sådanne absurde scenarier, for hun vil ikke miste den matte gnist, hun stadig kan se i sine øjne. Så længe den er der, ved hun, at hun endnu er en form for menneskelig. Hun går i panik, når hun tror, gnisten er væk. Så må hun grave den frem med en pincet. Engang blev hun så lettet over at se, at den stadig var der, at hun begyndte at grine, så spejlet blev dækket af et tyndt lag støv.

fødder på skovbund af
krydsfinér jeg kan se
skruehullerne og de
mekaniske fugle
knirker

asfaltfødder træder ud i øllebrødsgrænsen mellem
stranden og havet
støjen når du opdager
at du for første gang
kan høre dig selv

der er liv på andre planeter

det er klart

det

myldrer og livet er reglen

det her er det sted livet

kommer for at

dø

her er en beretning om livet under vand
i vandsøjlen hvor livet består

vi
kæmper vores livskamp men
uh hvor er vi nogle overlevende vi
udvikler ny teknologi i vores
hittepåsomhed
vi omfavner ikke længere hinanden i frygten for undergangen nej
for undergangen er udskudt vi har
nedsat et nationalt forskningsråd som
løser alle vores problemer

vi har alle muligheder for vore svømmefødder og
livet under vand er som livet over vand bare

kortere

her er en beretning om livet under vand vi
drukner stadig

et hav er et hav er et hav

er et cateringfirma der

bringer saltvand

naturen her er et helle mellem byer
klemte inde blandt asfaltfloder
som markskel og deletræer og
forladte frugtplantager hvor
hvepsene udhuler æblerne og
venter på nysgerrige

børnehænder

naturen her er et helle for små drenge
som gemmer sig i det høje græs
som en stålorm smider de halen ved den
mindste forstyrrelse

midt i morgenmaden og du ser på mig
med et blik der afslører at du
endnu ikke har erkendt at vi bor på en
roterende sten i det ydre rum som er
flydende under skorpen og hvert sekund
truer med at udslette alt overfladeliv med
supervulkaner tsunamier asteroider eller
gammel virus nedfrosset i permafrosten
total nedkøling eller hurtig opvarmning
stegte legemer i elskovspositioner gemt
til eftertiden en tid uden vidner om en
civilisations storhed og abrupte afslutning
hvordan kan du spise dine æg med rolige
hænder

sidste år var der tidselsommerfugle i hele haven nu
er der kålsommerfugle
hvad skal det betyde

for en lollænder som mig er
klippekannten et eksotisk billede
tænk at noget kan være så
højt og slutte så
brat

mudder til anklerne på
linoleumsgulv
hvad fanden er meningen
jeg glider jo
rundt

ferregn i stormvejret der minder om at
duerne plukkes i vinden
hold på håret
vi er ved at blæse væk men vi er
bundet til fortovet

jeg vælter stolen tilbage og forsvinder gennem murværket
lydløst og uden aftryk
hej hej

vi er børn af saltet
når vi vaskes ned af tidevandet
står vi blottede
tilbage

Soaker

Del 1

Her lugter af margarine
Det sker når efterårets første regn falder på varm asfalt
Alt ånder ud og suger til sig efter sommerens tørke
Og alt giver sig
Luften er tom for insekter
Og senere fugle
Blomsterne i kassen uden for vinduet svulmer op som betændte sår
Der stiger en lugt af blod op fra cykelparkeringen i gården, når vinduet åbnes for at lufte ud
Regnen æder langsomt af metallerne
Udsigten fra Flors vindue skævvrides
Fra lejligheden ude på spidsen af byen ved akvariet
Flor mister udsigten
Mister byen
Og alt suger til sig
Et hus har løsrevet sig fra bjergsiden
Det skred i mudderet og stødte ind i et andet hus
Der går en skæv linje af brækkede træplanker imellem dem, som står voldsomt ud i vejret med splintrede ender
Det ligner en fastfrosset eksplosion på et billede i en nyhedsartikel på den åbne computerskærm
Flor står barfodet på badeværelset
Hun stirrer på sig selv i spejlet
Ansigtet hælder nedad som om huden har løsrevet sig
Tråde på indersiden i kødet har mistet deres tag i knoglerne
Fra badeværelset kan hun se ind i soveværelset
Et udsnit af de grålige pulserende skymasser i vinduet bag skrivebordet
Det dunker inde bag ansigtet

En høj dryppen fra vandhanen blander sig med popmelodier der spiller
fra den diskante computerhøjtaler

Tilbage i spejlet, forestiller hun sig ansigtet komme af som en maske af
død hud

Hun tænker på de harer der hang udenfor køkkenvinduet i hendes
barndomshjem

De harer hendes mor jagtede i det bare landskab med hundene

Hun tænker på de flåede tomme skind på den kolde vinterjord

Hun glemmer bjergene her når de slettes af tågen

Tror pludselig hun er tilbage derhjemme

Der kravler en grøn ulden linje i en revne i bunden af spejlet

Hun kradser i den og det grønne skubber sig op under neglen

Det sætter sig fast derinde

Der bor svamp i væggen på Flors værelse

Det er vokset frem i tapetet hen over de sidste uger

Hun ser på det mens hun falder i søvn i sengen overfor

Det stirrer tilbage på hende i mørket, et opsvulmet betændt øje

De højlydte dryp fra hanen fortsætter ind i hendes søvn

Om morgenen tjekker hun vandhanen i køkkenet og på badeværelset

Intet står og drypper, men lyden fortsætter

Udenfor skinner byen metallisk i det blå mørke

Hun studerer huden ved ribbenene siddende i sengen

Hun har kradset i det i søvne

Og den døde hud sidder nu oppe under neglene

Hun smører sig ind i en ekstra fedtet creme

Ude på badeværelset prikker hun til den løse hud omkring hagen

I spejlet ligner det den løse skrald om en moden frugt

Der ligger blege tapeskræller i skraldespanden på badeværelset fra
dagen før

Små hår stikker op fra den klæbrige side
Tapen kan dække, fletter sig nærmest ind i huden
Indtil den pilles forsigtigt af
Hun trækker i huden på hagen så langt ud det kan
Hun glatter brystet ud med tapen
Savner mere fleksibilitet
Hun fylder vand i vasken og stikker hovedet ned og står sådan bøjet
forover i flere minutter
Blødgør og skrub
Og fæld resterne

De aftalte at fjerne skimmelen der voksede frem i lejligheden
Flor gemte svampen i væggen på hendes værelse
Hun satte en stol for mens de andre gik i gang med klor på badeværelset
Hun havde set til den da den begyndte at gro
Af og til havde hun strøget hånden kærligt over det fugtige sted og
mærket den

Hun kradser i huden ved ribbenene
Døde næsten gennemsigtige krummer sætter sig ved navlen
Små røde eksplosioner kommer til syne under det tynde hudlag
Der kravler et sølvdyr hen over hendes bare fødder på de kolde fliser
Huden løsriver sig fra maven og ryg, hænger i tynde flager og drysser
fra hende
Svulmer op
Svampen i væggen strækker sig
Pulserende gule og violette åremønstre folder sig ud i dens frugtlegeme
Små søer har samlet sig rundt omkring i lejligheden
Hun prikker forsigtigt til svampen
Den spytter algesaft ud ad sin lille åbning

Væsken rammer hende i hovedet og spreder sig ud over ansigtet i et slimet spindelvæv

Da regnen tog til pakkede de andre sammen

Skimmelen voksede fortsat

Hun pillede ved det løse tapet hvor svampen groede stille frem da de rullede deres kufferter gennem lejligheden

Lugten af klor fulgte dem ud ad døren

Der er en gennemsigtig forbindelse som tager form som en af dråberne på svampens overflade

Når de udveksler ånde

Forsøger at række ud efter hende

Hun mærker dråbens bane ned gennem hårene på armen

Hun lader sig indhulle af fugten

Alt suger til sig

Del 2

Der svømmer små dyr i pytterne rundt omkring på gulvet

De bader også i hendes kravebens skåle

Gulvbrædderne giver sig under hendes fødder

Toppe af små stilke skyder frem bag Flors ører

Det føles som et dunkende vokseværk i huden

Det er en samling af fine tråde der flyder i luften som søgræs

Først viser de sig som små ivrige fingre der rækker ud af huden

Hun vil så gerne stryge hånden over dem

I lyset er de næsten gennemsigtige og ligner glas

Flor stikker en finger i svampens åbning
Mærker på det blødgjorte og gennemvædede træ inde i væggen
Hun trækker sin hånd til sig og et langt vådt gyldengrønt slør følger med
Hun smører det udover huden som en salve mod kløen
Lader porerne suge til sig
Forestiller sig at huden slikker sig tilfreds om dens mange små munde
Opsvulmet tapet hænger langs væggen som et draperet klæde

Flor skifter ham
Store gennemskinnelige flager ligger rundt omkring i lejligheden
De flyder som tekstiler i vandet omkring hendes ankler
Og under kommer en blødere hud frem, fugtig og glinsende
Hun hiver det sidste af den gamle hud af som en trøje
Blødgør, skrub og afskalle
Små lodne spirer vokser frem overalt på kroppen
De strækker sig mod lyset fra sengelampen som tusindvis små antenner
De rejser sig omkring hendes hånd og følger bevægelsen nedad
Hun glider hånden hen over sit glatte flade bryst
Og smiler til sin nye form

En morgen ved køkkenbordet sætter hun hånden om en kaffekop
Ny tynd hud mellem fingrene klæber til det varme porcelæn
Hun trækker hånden til sig med en sugende lyd
Og når hun ler mærker hun luften på en ny måde
Sivende ind og ud af flere nye små åbninger i huden
Gyldengrønne algebylder sidder fast på skabe og gløder under emhætten
Byldeerne brister af og til og der strømmer vand ud, løber ned ad væggene
Nogle dråber bliver siddende som perler i savsmuldstapetet
Naboerne klager over vandet der siver ud i opgangen

Hun sætter klude i spænd i sprækken under døren
Der pibler en lille strøm ud på den anden side
Hun kan høre den trille ned over trapperne derude
Hun propper en klud i svampens mund, men tager den ud igen

Lejlighedens vægge synker indad, gulvet skyder ryg som et vildt dyr
Svampen dækker væggene som en ny levende tapet
Det spiser af stedet
Et levende spind spreder sig i hele lejligheden
Ligger som pulsårer under tapetet, rækker ud fra væggene og griber om
alt
Hun prikker til ting, mærker det overalt
Og der er liv alle vegne
Sølvfiskene kryber rundt omkring hendes bare fødder
Følger hendes skridt
Hun spytter vand ud i sine skålehænder
Og betragter de svømmende mikrodyr
De skyder deres ben frem og tilbage
Små oppustede vandballonlegemer
De fletter deres haler og folder sig ind i hinanden
Svulmer op
Snegle staver forskellige mønstrer hen over dynen med bogstaver fra et
ukendt alfabet
Hun falder i søvn i en rede af liv
Og trækker vejret synkront med rummet omkring hende
Svampen spytter gyldne sporer ud i mørket
De flyder ud i luften fra dens våde mund og sætter sig på den foldede
skikkelse på sengen

Og senere på natten
Hun skærer svampen fri fra væggen med en urtekniv fra køkkenet
Der hvor den sidder og stikker ud af tapetet som et lille hoved
De små tråde trækker sig tilbage i væggen da hun skærer den helt fri
Hun steger svampen i en pande med margarine og spiser den
Dens indre er gyldent og flydende som et æg
Hun mærker de våde sporer i massen på tungen
Hun vågner op med smagen af fedt siddende i ganen
Og rejser sig langsomt fra hendes fugtige leje, går gennem værelset
Alt giver lidt efter
Hun prikker til sit nye skind
Hun elsker fastheden og elasticiteten på samme tid
Inde fra værelset løber byens blå omrids ud som vandfarve på vinduet
Billedet suges nedad
Byen vaskes ud igen
Flor sætter sig ved svampen helt tæt på
Den åbner sig og lader hende føre hovedet igennem sin mund
Inde i væggen regner det stille og hun stikker tungen ud
Griner mens hun drikker regndråber

Del 3

Hun kan høre deres fælles åndedrag
Hun har fundet urtekniven frem fra en skuffe i køkkenet
Den ligger på sengebordet nu
Fine hudtråde har vævet sig ind i pudebetrækkets stof
Hud og tekstiltråde flettet ind i hinanden
Hun skærer sig fri fra sengetøjet

Knivens blad føres så let igennem
Intet blod
Hun stryger hudtrådene kærligt
Og husker også dem bag ørerne
Så trækker de afskårne stumper sig sammen og ind i huden igen
Og hun sætter urtekniven i bukselommen
Hvis nu hun skulle sætte sig fast igen
Hendes fødder suges fast til gulvet ved hvert skridt hun tager
Hun finder sine kondisko frem i gangen og forlader lejligheden

Akvariet er oversvømmet
På deres hjemmeside har de bedt gæsterne komme i gummistøvler
Det regner fortsat
Det regner ind et sted i bygningen, fortæller medarbejderen i billetsalg
Flor bevæger sig gennem akvariets labyrint af store glastanke
Skygger af et koralrev og undersøiske planter projekteres op på de store vægge
Lydene her er dæmpede som om hele akvaret stod under vand
Hun morer sig over børnenes fedtede håndaftryk på tankenes glas og mindes de hænder hun har set i grotterne i Frankrig engang
Nogle af børnene har dyreansigter på snuderne af deres gummistøvler
Tigre og krokodiller stirrer op fra under den urolige vandoverflade
En stor orange vandslange snor sig gennem lokalerne
Den støttes af to medarbejdere iklædt marineblå uniformer
De bærer rundt på den som om det var et stort sovende dyr
Og i hjørnet ved pigrokkerne forsøger en tredje medarbejder desperat at moppe vandet op
Børnene ser på mens hans sparker til vandmasserne
Flor ser på fra en bænk i det blå mørke ved en tank med lysende gopler
De flyder rundt i slowmotion som silke i vandet bag hende

Blødgør, skrub, fæld resterne
Hun vender sig mod glastanken
Studerer kort den åbning der er i huden på højre kind
Der er en stille rumsteren derinde
Så vender hun sig væk fra spejlbilledet igen
Åbningen lukker sig og åbner sig som en lille glinsende mund
Den spytter en gylden spore ud
Et sølvdyr er kravlet frem fra hendes jakkeærme
Den sætter sig omkring hendes håndled som et glitrende smykke
Hun plukker den gyldne spore fra luften med den anden hånd, og fodrer
den til dyret

min mor skinner glad med et håndvåben ud ad vinduet, ser havet hjer-
tegråt og kølige småsten.

og solen er vokset ud af en rift, hvis man river barken af himlen. blæser
kornblomster.

de arme farver havet nok skal gribe med hånd og mund.

luften løber ned ad mig.

stråle falder forbi sol og pis.

mor går ned og klynger hele min hånd i havet så det knækker,

og nu glider havet

ind i solen. og solen sluger bare havet med et rødt.

jeg skal samle tid,

lange vågne perioder.

plukke detaljerne blødt med løst knyttet hånd.

og ud ad øjet kryber den sorte flod.

mørket og cremen.

en bøn man vrider sig i. et bånd,

der løber over kinden. rusker i kønnet.

nat så løftende hvis skyerne ikke er flåter på himlen.

En myte

Luften lå animeret om mig, lod alle kanter stå skarpt mod hinanden og badede dem i en ligesom blågrå mængde.

Og i dette skær stynede jeg adskillige fyr og små bøgetræer. Forlod hvert træ nøgent som et alter.

Når en gren var skåret af og knorten var fremme som et lyst ar, syntes jeg at kunne se et ansigt deri.

Af ansigterne opstod en idé i mig om, at der var dæmoner, eller noget andet herskende, i et træ.

Stammen er en hals, der skriger om hjælp ud i grene og blade.

Og hvert forår, når bladene springer ud i deres grønne jakker, er det træet, der prøver at tvinge sit onde ud. Skubber og maser.

Men til sidst kommer efteråret med sin støvede luft.

selskov

Jeg var et tørt blad, ru og brunt og skørt glas.

Jeg var et tørt blad

i stille vand

bedst med far at være ublu og lindetræ
bedst at bede og arbejde, mærke den salighed kastet over sig.
sidde der helt stille og frakoble krop, blive brun af vejr.
at værne, smide hammen, lede efter cigaretter som min søster

og far, lægen.
siger har jeg fået løv far
har jeg fået død far
har de her mærker over det hele
brune korte rundhåndede

siden jeg fødtes med et knald, lærketræerne lange og pisgrønne.

siden
jeg satte min sjæl ind i det her væv der var krop og ansigt
eller da de tog karret med hud og hår og hældte det over muskler og
knogler
formede mit mig

og far koger et æg hver morgen. barbrystet sval.

hviden og blommen og sikkert skide forelsket

men så lille
og i hvert lungekammer et stort håndklæde, støvet astma,
det var let klaret, jeg skulle bare flyde ud gennem barndommens lange
dyr.

den ene gang om dagen kigger jeg på mig selv og passer på.
gadegående og nøgen af sol.

ved motorvejen står lastbilerne som lå, strakte.

mormor der siger, tobber du skal vide hvem du malker til.
hun dufter dybt af rødde. hårbund.

Et uddrag

I skoven står vores hus og lyser gult ud ad ruderne. Henover er himlen mørk og tør. Døren lukker i. *Klak*. Det er vinter.

Noget er gået ind i huset. Jeg står, lidt fra køkkenvinduet, holder om et fyrretræ. Noget har sløve bevægelser og en bred mund, uplejet hår og ansigt. Klør sig i skægget og leder i skufferne. Min hånd holder i en dyb og sund fure. Nederst på stammen sidder en glødfarvet svamp. Den har bidt sig fast som et gammelt æg.

Døren åbner, noget trisser over i brændeskuret; henter trækævler, bærer dem i favnen. Noget har svært ved at åbne døren igen. Øjnene flyder lidt hjælpeløst rundt. Vi deler et blik. *Klak*.

Jeg griner lidt og skutter mig. Mine hænder er blevet kolde og tykke.

I venstre hånd har jeg fået en rift lige over hjertelinjen. Et spor af væske snor sig ned over håndledet. Gulligt og gennemsigtigt. Forventningen om en syrlighed driver med det spor. Ved ikke hvorfor, måske har svampen også bidt sig på mig, set sit snit. Med tungen på løfter smagen sig over i noget andet og er næsten lidt lækker. Små vindbløde hår på en underarm.

Noget i huset har jeg tabt. Jeg løber. Glider fra blad til blad, skyder dem bag mig. Jeg når op på Svatnakulbakken. Kigger lidt på huset. Det er et bindingsværk og det gule lys er meget gult og slår sig ud på træerne som bræk. Der er mange af dem her, træer. Man kunne tænke sig, at det ville være utænkeligt at have favoritter. Det er det ikke. Træer er jord, der svulmer op af hver sin dårskab. Altså en plads til forskellighed.

Så er der åen på den anden side af bakken. Den kommer fra en kilde længere oppe i landet, flyder forbi og gør marken gul om sommeren, kold om vinteren.

Nogle dage iler man over marken, helt klar for himlen, og andre dage ligger man dybt i mulden med sit vejr.

Man er lungerne, der kryber langs skovbunden og spyr dis over de tynde blade.

Et drengelivs ånde at se igennem. Et irgrønt æble.

VÆSKER

Hvordan kan vi med denne krop
lytte til mulden og mosset
deres sprog
for sart til menneskers ører

ville vi vide om jorden brændte?
hvis vi stod midt på den
hvis vi bar tøj vævet af tændvæske?

Vi svedte havet ud
vi bevægede os afsted hele tiden
der var
den stærke trang til at give op

Der var børnene
som vi satte i verden
Vi så på hinanden og sagde
dette
skal der ikke fødes børn ind i
og så skabte vi dem alligevel
altid en håndflade mod vores krop
måske for aldrig igen at være alene
måske for ikke at gå undergangen i møde i
ensomhed

disse farveløse vintre
floder af tøsne
i dit hår løb sandheden om naturen
hvordan menneskeheden afhænger af væsker
sæd kaffe regnvand

eller i lydene
en splitren i vinden
en tappende flagsstangssnor
hvor skal gå man hen hvis man ikke vil høre på motorvej

det gjorde mig menneskelig at jeg altid ventede til sidste øjeblik

som os alle
der først i de sidste årtier af vores historie agerede
en desperation efter at blive husket
at bygge de højeste huse, de dybeste kældre
at efterlade affald i rummet

at leve for evigt
man kan ikke glemmes hvis man stadig
eksisterer

Planeten henlagt i asken fra vores
civilisationer
regnens genkomst

at skylle alt rent og
fugte det nye

NATURLIGT

Under det lilla skær i aftenhimlen siger du:
der er ingen natur tilbage i Danmark der ikke er skabt af mennesker
alle træer er plantet med tanke på funktion
alle vandløb er anlagt for at skabe ånderum for borgere

i Munke Mose skyder de rotter
fordi rotter var de eneste der lærte at overleve
menneskers rekonstruktion af alting

Engelske bulldogs
der ikke kan formere sig uden medicinske indgreb
hvis de prøvede ville hannen hænge
over tævens ryg
kvæles i sit eget savl
og senere ville også tæven dø i fødsel
fordi hvalpenes hoveder er for store

Alligevel føles det frit at være her
i naturen
den måde det bliver mørkt på om vinteren
lysets ophør
det faktiske mørke
luftens fugtighed
ikke som i en kælder
men med en friskhed man kan blive ved med at spadsere i

derfor bygger vi hverdagen

at flytte pantflasker mellem supermarked og køleskab og supermarked
at putte tøj i vaskemaskiner og vente
nogle gange tænker jeg på rugbrød når vi har sex

lige skiver skåret på maskine
at jeg skal huske at lægge lidt i blød natten over
altid med tanke på den allernærmeste fremtid
altid med tanke på forberedelse

ofte spiser jeg selvom jeg ikke er sulten
fordi seks tredive
er det naturlige tidspunkt at spise på
som om der er noget naturligt tilbage

der er kun heste
de ved øjeblikkeligt, at de er drægtige
det er instinkter vi er vokset fra

stabler ark
som geometriske mønstre
der rækker ud i vinduets
flydende mørke
som en fredsliljes
adjektive sprog

/

det puppetære i
at ligge i græsset som
vingeskudt og tro på
sprogets syntetiske
natur

//

haven dunker
som en karburator
i symmetriske linjer
og lægger vores kroppe
i døs

///

sprogets og geometriens
slimede grådighed
minder om dagens

og sneglens

////

indholdet fra en
skraldespand ligger
spredt ud over engen
rengjort for madrester
af fugle

/////

røde, gule, lilla
lyseblå stykker
plasticpose lyser i
det falmede enggræs

/////

sammen med en
indadvendt, knækket bogryg

////////

ligner han ikke en dreng
når han spørger om
jeg kan tilgive ham

////////

vi sover uendeligt længe
den fredag

////////

IO K:

Slagtryk er støttet
af sine læsere
på Patreon og af

Statens
Kunstfond